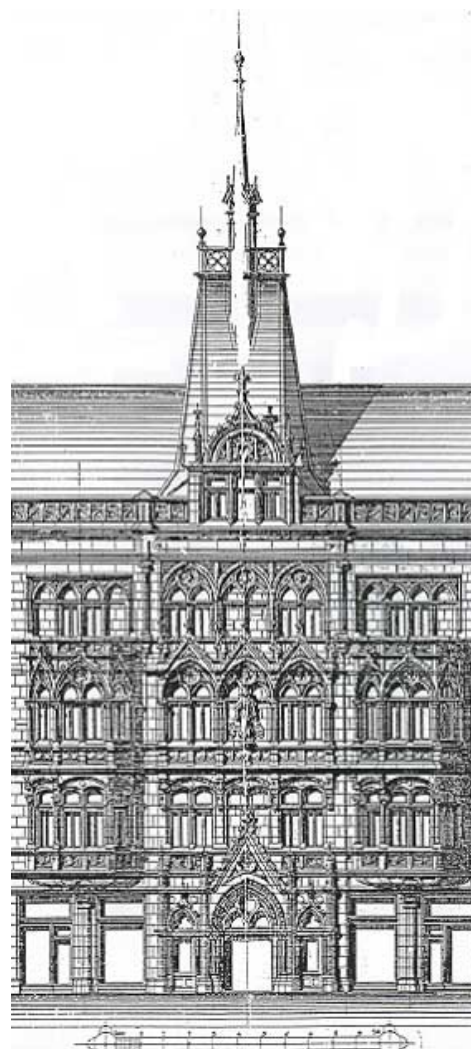

Ze sborových akcí

Ne	02. 03.		výroční sborové shromáždění po bohoslužbách
Po	03. 03.	16:00	schůzka křesťanské služby
Út	04. 03.	14:30	koncert: J. Novák – housle, L. Čermáková – klavír (Dvořák, Prokofjev)
Po	10. 03.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	11. 03.	14:30	setkání starších
Čt	13. 03.	19:00	schůze staršovstva
Ne	16. 03.	09:30	Květná neděle – káže b. J. Dus
Út	18. 03.	14:30	setkání starších
Čt	20. 03.	18:00	Zelený čtvrtek – čtení pašijí
Pá	21. 03.	09:30	Velký pátek – bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně
Pá	21. 03.	18:00	Velký pátek – bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně
Ne	23. 03.	09:30	Hod Boží velikonoční – bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně
Po	24. 03.	09:30	Pondělí velikonoční – bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně, káže seniorátní vikář b. P. Špirko
Út	25. 03.	14:30	setkání starších
St	26. 03.	10:00	pohádka pro děti: Perníková chaloupka
Ne	30. 03.	09:30	bohoslužby, káže b. synodní senior J. Ruml
Ne	30. 03.	15:00	slavnost ke 100. výročí postavení kostela a sborového domu

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Hrozen *vinohradského evangelického sboru* vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb, Miloš Lešíkar, Petr Sláma, Jana Šarounová a Blanka Uličná*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová a Vít Kremlička*. Tiskovou verzi programem $\text{\LaTeX}$ 2 ϵ připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy pošlete na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neproné**

Obsah

Bůh nás drží pevně	3
Ze sborového archívu V.	5
Nedělní škola dnes	6
Českobratrská církev evangelická — její kořeny a směřování I.	8
Ozvi se, Pane můj	10
Letní tábor v Orlovech	11

Farní sbor Českobratrské církve evangelické Praha – Vinohrady, Korunní 60, 120 00
Praha 2

Vás zve
ke slavnosti

100. výročí postavení kostela a sborového domu

v neděli
30. března 2008
od 15 hodin

*

Při dopoledním shromáždění v 9.30 bude kázat bratr synodní senior Joel Ruml.

Program:

- ❖ varhanní skladby J. Urbance, C. Schumanna a P. Planyavského přednese celocírkevní kantor L. Moravetz
- ❖ na své působení ve sboru vzpomenou bývalí faráři a vikáři
- ❖ budou vystaveny dokumenty a fotografie ze života sboru i jednotlivých členů
- ❖ o historii stavby kostela promluví potomek stavitele
- ❖ své obrazy představí ak. malíř M. Rada
- ❖ od 14 do 17 hodin bude otevřen též Obchůdek jednoho světa

nála Richelieu, který před nedávnem založil Francouzskou akademii, jako státně kontrolovaný institut s úkolem pomáhat literátům, ale také je kontrolovat. Richelieu uložil dvěma členům Akademie, aby Corneillovi svou kritikou řádně zatopili. Nemilost ministra, v jehož rukou byla státní pokladna, byla ovšem pro Corneilla těžká. Mezi vzdorem a pokorou si hledal svou další životní cestu. . .

Byl ovšem věřícím katolíkem, ale jako mnozí z nás, když se dlouho naše věci ne-daří, i jemu se zdálo, že se Bůh odmlčel. Nechal si své světské problémy přerůst přes hlavu. Psal své verše, své hry bez opravdového zaujetí, rád by svým psaním světu pomáhal, ale nevěděl jak. Nepřestával však hledat – a prosit.

Bylo mu padesát let, když svěřil svoji modlitbu tisku. „Ozvi se, Pane můj“ . . . já

toužím znát Tvou vůli. . . a moudrost mi daruj, abych cíl neztratil. . .

Jestliže tuto píseň tak rádi zpíváme, je to proto, že vyjadřuje naši vlastní tíseň, bezmoc a prosbu o pomoc. Corneillova modlitba souzní s naší prosbou o moudrost pro naše hledání, naše směřování. Bez pomoci z Ducha svatého nenajdeme sílu k řešení svých problémů, především však nerozlišíme pravdu od lži. A Duch se nepřihlásí duši, která nezná pokoru. Vyvrcholení modlitby je v prosbě o přeměnu naší neklidné duše – o přeměnu, která nám dá poznat, jak blízko nám Bůh je.

V. Zikmund st.

Bylo použito údajů o konfliktu P.C. s kardinálem z knihy „Země literatury“ od Lepape, vydal Host, 2006 .

Letní tábor v Orlovech

. . . již počtvrté ve skautském středisku ORLOVY od 18–24.8.2008. Zveme všechny děti i rodiny mající chuť a odvahu se zúčastnit společného programu. Přihlášky prosíme do konce dubna sborové sestře. Cena 1000 Kč na osobu.

✂-----✂

Přihláška na tábor Orlovy 2008

Jméno a příjmení(příp. r.č.)

Adresa

telefon

Podpis

Janské Lázně, 2008

Ozvi se, Pane můj

Jak rádi zpíváme tuto píseň, která je v našem zpěvníku zařazena mezi prosby o Slovo Boží. V pokladu francouzské duchovní poezie ji našel náš nezapomenutelný Kája Trusina. Převodl ji do českého jazyka a tak nám ji zanechal.

Mezi autory evangelických písní zní jméno francouzského dramatika – Pierre Corneille – dosti překvapivě. Gymnazisté si vzpomenou, že jména Corneille, Racine, Molière tvoří základ francouzského klasického dramatu. Divadelní hry se v sedmáctém století psaly ve verších, Corneillovy hry byly jak poetické, tak rozmarné, přinášely potěšení a zábavu, ale i vážné konflikty vášně a lásky s povinností a ctí.

Bylo mu třicet let, když byla na pařížské scéně uvedena jeho tragikomedie „Cid“. Šlo o poeticky zdramatizovaný příběh ze španělského hrdinného eposu. Hra měla okamžitý a úžasný úspěch. Byla přijata královským dvorem a šlechtou stejně jako širokým okruhem diváků. Lidé se hry nemohli nabažít, školáci uměli nazpaměť verše ze Cida a na více místech Francie se ujal pořekadlo: „To je krásné jako Cid!“

Ale mladý autor zpychl. Několik týdnů po premiéře vydal báseň, v níž nejenže oslavoval krásu svého díla, ale holdbal se, že dostal hru na jeviště bez pomoci vlivných politických sil. To bylo přijato jako přímá urážka ministra kardi-

Bůh nás drží pevně

Kázání ve vinohradském sboru ČCE na 1. neděli postní
Iz 54,7–10

Jaké to je, bratři a sestry, když se Bůh hněvá? Umíme si to vůbec představit? Když se hněvá maminka na dítě, většinou křičí nebo mu dá na zadek. Horší je, když na něj přestane mluvit a dělá, že ho nevidí. Když s ním nechce nic mít. Říká se tomu odpírání lásky. To je to nejhorší. I děti to vnímají jako největší trest.

Je vůbec možné nějak přežít Boží hněv? Nějak ho vydržet? Utěšit se tím, že bude líp, že ho to přejde? A čím je možné Boha usmířit? Co ho vlastně rozčiluje?

Bratři a sestry, Boha rozčiluje a hněvá lidský hřích. Naše neposlušnost, naše touha prosadit si svoje. V zásadě je to dost podobné jako s těmi malými dětmi: také vidíme, jak se ženou k nějakému úrazu, ale hlavně když prosadí: Já chci a já nechci. Já sám. I my říkáme: Bože já sám. Já nechci poslouchat. Já to vím líp. Zařídím si život podle svého. A říkáme to nejen my, říkali to tak i Izraelci před dva a půl tisícem let. A tak je Bůh nechal, aby si to tedy zařídili sami. Přestal je hlídat a chránit. A jak to dopadlo? Chrám, na který byli pyšní, byl rozbořen, král i proroci povražďeni, ze země zbyly trosky a z lidí se stali zajatci v daleké Babylonii. Nevěděli, jestli ještě budou mít někdy šanci s Bohem mluvit, nějak napravit ten pokažený vztah. Usmířit ho. Protože Bůh k tomu všemu mlčel. Skryl svoji tvář. Odešel a nechal je být.

A tak to, co tu slyšíme skrze pro-roka, znělo jako rajská hudba! Ještě není všechno ztraceno. A nejenže se Bůh nebude hněvat natrvalo, on se dokonce roz-

hodl sám ten pokažený vztah dát do pořádku. Nevyžaduje žádné zvláštní oběti, úkony, starání se, abychom dosáhli smíření. Sám se zavazuje přísahou, že chce v budoucnu prokazovat svému lidu jen dobro.

Když to čte nepoučený čtenář, zamne si ruce a řekne: Tak fajn, sice mi to nijak nevadilo, že tady Bůh nebyl nebo že se hněval, ale vždycky je lepší, když je Bůh hodný. Když slíbil, že se nebude hněvat a lidi trestat. To může být prospěšné i těm, kdo v něj nijak moc nevěří, ne? A když to slíbil Bůh, stane se to zázračným způsobem – jako mávnutí kouzelným proutkem. A tak čekáme, že Boží povinností teď je starat se, aby náš život probíhal hladce a šťastně. Bůh by měl okamžitě měnit všechny starosti v radosti, být takový superman, který se stará o lidské štěstí. A když se to neděje, máme na jazyku trpké otázky: Proč to dopouštíš, Bože? Jak je to možné? Dobrý Bůh nemůže existovat, když se dějí takovéhle strašné věci. Jako by nám to Bůh byl všechno dlužen.

Bůh se ovšem nezměnil ve svém odporu k hříchu. Nesnáší ho pořád. A my sami bychom se se zlou potázali, kdybychom od něj tohle očekávali. Kde bychom se dovolali spravedlnost? Kde bychom se dovolali práva a zastání, když už ani Bůh by nerozlišoval mezi dobrem a zlem a všechno mu bylo jedno?

To se našťestí nestalo. A navzdory tomu, co bible říká o Boží lásce, platí i po Kristu, že Bůh nesnáší hřích a staví se proti němu. Nemůžeme hřešit po libosti

a myslet si, však on nám to Bůh odpustí. Vždyť je to hodný „Pánbůh“. Bezbožníci, co si dělají z Boha legraci a vysmívají se jeho jménu, ti jednou poznají, že Bůh je hrozný jako šírající oheň.

Ten dnešní text nám nechce tvrdit, že Bůh už vůbec netrestá, ale že trestá nerad. Nemá v tom žádné zalíbení, netěší ho to. Soudit hříšníky – to není hlavní náplň Boží práce. Dělá to jen proto, aby ve světě ohrožovaném a ničeném hříchem postavil zlu nějaké mantinely. Nechce svět nechat být, vydat ho napospas zlému, vydat ho sebezničení. Boží soudy drží zlo v určitých mezích. Tím není hřích ze světa srovozen. Když zavřete někoho do vězení, nezmění se tím jeho povaha. Ale nemůže dál krást nebo zabíjet. To, co Bůh chce a po čem touží, je to, aby se hříšníci změnili. Aby už nechtěli páchat zlo, ubližovat druhým, ničit stvoření. Nám by se líbilo, kdyby to šlo snadno a kdyby se všichni lidé jako mávnutím kouzelným proutkem změnili. A všechno zlo by zmizelo a všichni byli hodní a měli se rádi. . . Ale tak bude vypadat teprve ten nový svět, na který čekáme. Přece jen však něco můžeme mít už teď. A to je ta změna, o které prorok mluví. Už teď hned můžeme mít nový, vyčištěný, vyspravený vztah k Bohu.

Nejde to však vyřešit nějak paušálně, pro všechny naráz. Konflikt mezi člověkem a Bohem, mezi lidstvem a Bohem se nedá zrušit nějak všeobecně. Stejně jako by nešlo, aby maminka řekla, tak teď odpoustím všem všechno. Ani by možná ty děti nevěděly, čím vším maminku urazily a zranily. My nemůžeme čekat nový spravedlivý svět bez nových lidí. A noví lidé se rodí jen tehdy, když se vyčistí jejich vztah s Bohem. A to očistění – to je osobní věc každého. To je pokání, lítost nad hříchy,

vyznání a přijetí odpuštění. Přijetí Kristovy smrti zástupně místo mě.

Tohle je nabídnuto všem bez rozdílu. Ale zdaleka ne všichni to přijmou. Ten, kdo přijme smíření s Bohem skrze Krista, může vyznávat spolu s prorokem – že ten malý okamžik Božího hněvu už je pryč, už je to minulost, kdy jsem nevěděl, jak na tom s Bohem jsem. Ale Bůh neurčil nějaké globální datum, od kdy prostě paušálně všem odpustil a od kdy se na nikoho už nehněvá. Ta změna mezi rozlícenou hněvivou Boží tváří a tváří milostivou se děje tam, kde člověk s pokorou přistupuje ke Kristu jako hříšník a přijímá odpuštění a závazek k následování. Bůh nám chce otevřít své srdce. Ale nedělá to na tržišti pro kohokoliv. Je to jen pro vážné zájemce, kteří na oplátku také otevírají srdce svoje.

Ta změna by však měla být dost nápadná. Je přece rozdíl mezi tím, když se na mě Bůh hněvá a když se na mě dívá laskavě a přejně. Nebo se to navenek nepozná? Přáli bychom si samozřejmě, aby se ta Boží dobrota projevila i v tom, že se nám dobře daří, že nás mýjeji různé nemoci, neštěstí, pohromy. Jenže to tak vždycky není. A vůbec neplatí, že být u Boha ve zvláštní oblibě znamená, že se mi bude dařit jen dobře. Život provázejí všelijaké situace – a ztráty.

V tom textu je řeč o chvíli, kdy se chvěje země pod nohama, kdy kolísá i to, co pokládáme za naprosto pevné a bezpečné. Věřící člověk nemůže počítat s tím, že když někde zuří násilí, zrovna jemu se vyhne. Když je někde válka, je do ní zatažen stejně křesťan jako nekřesťan. Když je zemětřesení, postihne věřící stejně jako nevěřící. Jako křesťané máme podíl na osudu celého světa.

Ale ještě něco navíc. Křesťan má počí-

Česká konfese 1575 (syntéza augsburgské a bratrské konfese)

Nebyl to však generální sněm (1918), který by znamenal zásadní zvrat v životě českých evangelíků, ale mnohem dřívější Toleranční patent (1781). Právě Toleranční patent charakterizuje zvláštnost českého evangelického údělu. Tehdy jsme začínali znovu – a to takřka od nuly. Po 160 letech zákazu evangelického vyznání, který následoval po prohrané bitvě na Bílé Hoře, mnoho z víry otců nezůstalo. Čeští evangelíci v té době neměli a ani nemohli mít žádné kazatele a teology. Ale hodně nám vypomohla cizina. V té době k nám přišla řada maďarských reformovaných a slovenských luterských farářů, kteří s velkou obětavostí uprostřed zdejších nuzných poměrů pomáhali budovat naše sbory. Postupně – díky štědrosti zahraničních dárců – bylo možno posílat také české studenty na studia teologie. Povinný byl nejméně semestr ve Vídni, studovalo se však také v Německu, ve Skotsku, atd. Styk se zahraničím vyprofiloval některé z našich farářů 19. století konfesijně: např. senior Lány z Černilova či vídeňský profesor Gustav Skalský byli rozhodnými luterány, zatímco Heřman z Tardy, L. B. Kašpar či Jan Karafiát vešli do širokého povědomí jako výrazní reformovaní faráři. Přesto mezi českými evangelíky nikdy konfesijní vyhraněnost nedominovala a také čeští evangelíci neměli v průběhu 19. století a na začátku 20. století žádného teologa, jehož význam by přesáhl hranice monarchie (s výjimkou vídeňského profesora Josefa Bohatce, který se však zabýval spíše církevně právními otázkami). Nebyly to zahraniční konfese, ani zahraniční teologie, kdo měl na naše sebeporozumění zásadní vliv, ale odkaz české reformace,

zvláště Husa a Komenského. Dlužno dodat, že nezanedbatelný dopad měl i pietistický a probuzenecký směr ze zahraničí (např. reformovaný farář Kohlbrugge, jehož Postila byla českými faráři přeložena do češtiny). I Jan Karafiát byl hněten touto probuzeneckou zbožností. Odtud jeho důraz na duchovní obrácení křesťana. Po císařském patentu (1861), který znamenal plnou rovnoprávnost evangelíků s katolíky, začaly být stavěny evangelické kostely s věžemi. Důležitější bylo, že se postupně mohla rozvíjet diakonická práce a také hnutí nedělních škol. V roce 1905 byla založena Kostnická jednota, jejímž prvním předsedou byl kolínský reformovaný farář Čeněk Dušek a druhým předsedou dlouholetý vinohradský kurátor MUDr. Adolf Lukl. Kostnická jednota měla za cíl v čase odklonu od Říma znovu sjednotit český národ pod praporem české reformace. Vedle toho českým evangelíkům imponoval T. G. Masaryk, věhlasný i neskladný profesor filozofie v Praze, který po Palackého vzoru interpretoval husitství a bratrství jako vrcholné období českých dějin.

Lze se proto divit, že generální sněm se sešel tak brzy po vyhlášení republiky? Byl to pochopitelný vývoj. To však neznamená, že se na něj budeme dívat nekriticky. Institucionální sjednocení bylo urychleno jinými motivy než teologicko-vyznavačskými. Tyto teologické nedostatky pak muselo české bohosloví v následujících desetiletích klopotně dohánět. Bylo nutno teprve teologicky vyjádřit, co je obsahem vyznání sjednocené církve. Bylo třeba vyložit staré konfese, pokusit se je teologicky propojit a domyslet do nové doby. Jak se to dařilo či nedařilo, to už je námět pro jiný článek.

Pro Hrozen Martin T. Zikmund

Učitelé mívají řadu hezkých historek z práce s dětmi, v nichž bývá humor, dětské vnímání světa i čistý a jednoznačný pohled na řadu věcí, včetně věcí víry. Nevzpomeneš si na nějakou?

MM: Nevzpomenu, asi učím příliš krátce. I když s dětmi se zasměju téměř pokaždé, vyloženě na nějakou historku to nevydává. ☺

BU: Tuhle jsem zažila nedávno, i když ne na neděle, ale na náboženství: Povídali jsme si o Mojžíšovi, a tak jsem se ptala, jestli děti vědí, kdo to je faraon. „Bůh!“ „No dobře, ale čí bůh?“ „Pyramid!“

Českobratrská církev evangelická — její kořeny a směřování I.

Jak bylo uvedeno v minulém čísle, chceme se postupně v Hroznu vracet k tématu našeho letošního pobytu v Janských Lázních, jímž byla naše církev. Dnes přinášíme příspěvek, který sice v Janských Lázních nezazněl, ale tématu se týká.

Několik poznámek k vyznavačskému profilu ČCE (i co vedlo ke generálnímu sněmu)

Letos v prosinci si připomeneme 90. výročí vzniku Českobratrské církve evangelické (ČCE). Nebyl to vlastně vznik v pravém slova smyslu, ale bylo to sloučení dvou oddělených konfesijních útvarů v Čechách a na Moravě – reformovaného a luterského – pod společnou přihláškou k české reformaci jako hlavní vyznavačské

Jak by sbor mohl více pomoci nejenom vám učitelům, ale vůbec práci v nedělní škole?

MM: Výborná otázka! Pomohli by velmi dva až tři bratři, kteří by byli ochotni účastnit se této naší služby, neboť náš sbor oplývá především hochy, a to mnohdy dost temperamentními. Proto si myslím, že nějaký další mužský vzor KŘESTĀNA by nebyl na škodu. A my bychom potom nějaké to kázání přece jenom stihli.

BU: Momentálně mě napadá jen zvýšení porodnosti ☺, s více dětmi je větší zábava. . . Jinak myslím, že nám sbor poskytuje dostatečné zázemí.

Ptala se Jana Šarounová

inspiraci.

V čem byl ten rok 1918 výjimečný? Byl to spíše symbolický rok, neboť jen dva měsíce před sjednocením českých evangelíků došlo k vyhlášení Československé republiky. Českým evangelíkům už nestála v cestě žádná instituční překážka, aby se přihlásili ke starým českým reformačním vyznáním. Dokud existovala monarchie, nebylo to totiž možné. Proto sjednocená ČCE přibrala k dosavadním dvěma zahraničním konfesím také dvě konfese domácí. Hlásíme se tedy ke čtyřem vyznáním (stejně jako ke čtyřem evangeliím). Jsou to:

Augsburgská konfese 1530 (luterská)

Bratrská konfese 1535

II. Helvetská konfese 1566 (reformovaná)

tat s tím, že bude snášet všelijaké ústrky a trápení i pro svou víru. V následování svého Pána, který nesl kříž, máme být připraveni vzít na sebe těžkosti, kterých třeba druzí zůstanou ušetřeni.

A přesto je situace pro věřícího člověka docela jiná. Trápení, nemoc, bolesti i utrpení už nejsou znamením toho, že Bůh před námi skryl svou tvář. Není to znamení Božího hněvu, ale docela naopak. Je to diagnóza toho, že jsme v nejuzší společnosti s tím, který trpěl na kříži. Utrpení věřícího člověka od Boha neodděluje. Vždyť nás nic nemůže odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši.

Znovu se tu ukazuje, že to není magická zaklínací formule pro kohokoliv. Zatracen nebude ten, kdo věří v Ježíše jako Božího Syna. Kdo srdcem věří a ústy vyznává jeho jméno. Spasení se neděje jako všeobecná změna klimatu, jako globální oteplení, které nás postihuje, ať chceme nebo nechceme. Spasení se uskutečňuje na jednotlivých lidech, v konkrétních případech těch, kdo vzývají jméno Páně, vyznávají svoje hříchy a věří v něho.

Ale jak je to tedy s tou objektivností Božího rozhodnutí? S tím, že už se nebude hněvat? To tedy neplatí pro

všechny?

Platí to jako nabídnutá ruka, kterou musí člověk sám uchopit. Když chci někam vejít, musím se rozhodnout, že půjdu. Že nezůstanu stát – to je ta moje aktivita. A pak je druhá podmínka, aby byly otevřené dveře. Ta změna, o které dnešní text mluví, to Boží rozhodnutí znamená, že dveře jsou otevřené. A Bůh čeká, jestli my se rozhodneme vstoupit.

I když nežijeme v oblasti, kde by byla častá zemětřesení, jednou se pro každého z nás zakymácí hodnoty tohoto světa a nenabídnou žádnou oporu. A proto nám Bůh nabízí svou otevřenou náruč. V časech, kdy je nám dobře, to může znít nudně a nezajímavě. Ten milý Pán Bůh všechno zařídí. V časech těžkých víme, že se máme na co spolehnout. I když ta řešení nejsou vždycky podle našich představ – protože ve světě i v nás samých se ledacos může chvět – Bůh nás drží pevně. Bylo by dobře, kdybychom se tuhle lekci naučili dřív, než ta velká zkouška přijde. Boha smíme brát za slovo a on slíbil, že jeho milosrdenství od nás neodstoupí a smlouva jeho pokoje nebude kolísat na věky. Amen

Ester Čašková

Ze sborového archívu V.

Tentokrát jsme z Věstníku vinohradského sboru (1.–2. číslo, vydané roku 1940) vybrali článek sestry Boženy Šimkové o historii vinohradské nedělní školy. Článek má název Padesát let vinohradské nedělní školy a v tomto čísle přinášíme jeho druhou část, která byla mírně redakčně krácena.

Po smrti prvního vinohradského du-

chovního (1901) byl náš sbor administrován z Prahy (z klimentského sboru) farářem Součkem, až do příchodu druhého vinohradského faráře L.B. Marka (r. 1903).

Za faráře Marka, ať ještě v modlitebně na Kozačce, ať v nynější modlitebně v Korunní 62, kam se sbor přestěhoval roku 1907, Nedělní škola, zase již skupinová, se těšila upřímné oblibě

a velké návštěvě malých i velkých. Však jí také pan farář věnoval mnoho péče a lásky. To jsem již stejně jako i jiní bývalí žáci vinohradské Nedělní školy byla jednou z jejích učitelek. I za jeho vedení děti opět znaly mnoho písniček nazpaměť – neboť se jim zase učily v náboženství nebo za páně farářova houslového doprovodu. A zase tu bývaly každoroční výlety, kam s dětmi vyrukovali obyčejně i dospělí, zase bývaly krásné vánoční slavnosti a mezi rokem i jiné dětské besídky, při nichž děti samy obstarávaly program! A zase totéž kladení důrazu na to, aby se dětem dostala do ruky dobrá evangelická literatura. Vinohradská nedělní škola si tehdy dokonce na vlastní náklad vydala překlad jedné roztomilé anglické povídky (Marní synové od Amy le Feuvre). Nedělní škola měla i pěknou půjčovnu dětských knih.

Až do roku 1921 jsme mívali nedělní školu odpoledne o půl třetí. Pozorovali jsme však, že jakmile se ukázalo jaro, dětí hodně ubývalo, až jejich počet klesal téměř na polovinu. Šířící se obliba rodinných vycházek do přírody na celé nedělní odpoledne byla toho příčinou. Jako pokus jsme tehdy přeložili Nedělní školu na půl devátou hodinu ranní, jako období ranních, povinných bohoslužeb katolických dětí, a shledali jsme, že se tento způsob dobře osvědčil. I držíme se ho dodnes.

Od roku 1921 řídil nedělní školu náš

osvědčený pedagog a sborový kurátor, profesor Dr. Ing. Kadlec. Lnul k ní láskou přímo otcovskou a vychoval si ve svých týdenních přípravách řadu oddaných učitelů a učitelek, které vždy vybíral s krajní svědomitostí. Nejraději volival učitele z mládeže našeho sboru. Nám učitelům zůstano nezapomenutelnými jeho přepečlivé přípravy, psané do malého sešitku, zůstane nám nezapomenutelným to teplé rodinné prostředí, jaké dovedl kolem sebe vytvářet. Jeho příprava vždy obsahovala výklad všech reálních okolností probírané látky, výklad textový, jeho použití mravně náboženské, dával učitelům návod, co popřípadě zdůraznit dívkám a co chlapcům. Dr. Kadlec to také byl, kdo nám kladl na srdce, že nestačí se obírat dětmi své skupiny jen v neděli. Upozorňoval, že je třeba jít za nimi do jejich domovů, vyhledávat rodiny, odkud děti do Nedělní školy vůbec nedocházely, seznámit se s jejich rodiči, pozvat je i do shromáždění a přesvědčit se osobně, zda některá z těchto rodin netrpí nedostatkem, a potom se snažit jim pomoci aspoň svojí troškou. V pokladně Nedělní školy jsme mívali vždycky nějakou větší částku, pořízenou z dětských sbírek ve skupinách, určenou k tomuto cíli. A tak Nedělní škola konala i kus práce misijní a pastorační, což usiluje konat i v přítomné době.

Pokračování

Nedělní škola dnes

Jak vypadá vinohradská nedělní škola dnes, na to jsme se zeptali jejích učitelů. Na 5 otázek tentokrát odpovídaly Markéta Mrázíková (MM) a Blanka Uličná (BU).

Jak dlouho učíš v nedělní škole?

MM: Druhým rokem. Začala jsem učit ani ne tak kvůli dětem, stačí mi ty moje, ale spíš kvůli krásným očím mé přítel-

kyně Miriam Zikmundové, protože bylo (což je i teď) málo učitelů. Ovšem už první hodina „nedělní“ mě překvapila: MÁME VE SBORU ÚŽASNÉ DĚTI! Opravdu. A tak bylo jasno, že ještě nějakou tu neděli učit vydržím.

BU: Dva roky.

I když se ve sboru pracuje podle příruček synodní rady, jistě do připravených textů vkládáš i vlastní víru a vlastní zkušenosti. Co ti přijde nejdůležitější při práci s dětmi ve sboru, při jejich vedení k Pánu Bohu?

MM: Jednoznačně osobní přístup a osobní vzor. Děti musí vidět, že mám každé z nich ráda, že mám ráda Pána Boha a že miluji Ježíše Krista. Pak teprve můžu vzít do ruky příručku a něco jim říkat.

BU: Protože učím hlavně předškolní děti, příručky pro mě nejsou tak důležité. Snažím se příběh především co nej-

víc zjednodušit, ohlodat na kost a najít nějakou podobnost s tím, co děti můžou zažít, nějak jim ho přiblížit.

Někdy je asi složité být většinu nedělí s dětmi a nemít možnost slyšet kázání. Kde čerpáš, abys mohl/mohla dávat dál?

MM: No, to by mě taky zajímalo, neznám evangelíka, který by nechodil do kostela hlavně kvůli kázání, které je (asi nejen pro mě) duchovním pokrmem, chlebem, takže asi „Pouštěj chléb svůj po vodě...“? Dělam to, protože je to potřeba a věřím, že ten puštěný chléb po mnohých dnech zase najdu.

BU: Tu dobu, co učím, nás je v neděle docela hodně, takže učím tak jednou, dvakrát za měsíc a o složitostech se tedy moc nedá mluvit. Navíc děti, které často slyší příběh poprvé, nalézají nové a překvapivé věci, takže paradoxně se dá říct, že čerpám právě od nich.

